Jílové město zlata, ale i krásné přírody.

Do přírody jsme se těšili i my při naší čtvrteční vycházce. Ti, co se nezalekli ranního lijáku, určitě nelitovali. První překvapení na nás čekalo hned po příjezdu na historické náměstí v Jílovém. Setkání s Maruškou a Františkem Nedvědovými. Na túru po okolí se sice s námi nevydali, jsou u Sázavy tak trochu doma, ale popřáli nám pěknou cestu a dobré počasí. Snad to bylo tím anebo nás má někdo nahoře hodně rád, celou cestu nás provázelo sluníčko a bílá oblaka. Počasí jako dělané pro naši fotografku Jiřinu.
Nejzajímavější a také hodně staré jsou na náměstí budova radnice a regionální muzeum zlata. To sídlí ve čtvrtém nejstarším domě ve městě, v „Domě mince“. Ve své době jej nějakou dobu vlastnil dvorní alchymista Rudolfa II. magistr Edvard Kelly. Jílové se také pyšní označením město „královské zlatohorní“.
Pod muzeem z přírodního parku, jemuž vévodí významný strom, velmi stará vrba,

jsme se vydali východním směrem k naší první zastávce, výhledovému místu Boží skála ve výšce 414 m. Rozhled na celé Posázaví a kontrastní bílá oblaka na modré obloze byla odměna za první stoupání. Bludné kameny, na něž jsme narazili za chvíli, posloužily ke krátkému odpočinku a současně se otevřel pohled na celé benešovské polesí.

Cestou obdivujeme chovy koní, výška kolem 400m jim zřejmě velmi svědčí. Před námi zlatonosný vrch Pepř, ten jsme zdolali při jedné z minulých cest do Kamenného přívozu. Nyní je ale nutné vypořádat se s prudkým klesáním k Turynskému potoku, nejnižšímu místu našeho výletu. Prošli jsme chatovou osadou a obcí Kabáty, podešli viadukty dráhy Posázavského pacifiku směřujícího do Čerčan a táhlým stoupáním jdeme ke zlatonosné štole Halíře. I tuto štolu je možné si s průvodcem prohlédnout. Vlhkost, přítmí a velmi nízká teplota osm stupňů provází prohlídky o víkendech.

Tak zbylo ještě něco pro naše generace?

Určitě zbylo, při různých akcích regionálního muzea je dokonce možné si vyrýžovat tak zvané zlatinky. Na zbohatnutí to ale nebude. Ve zdejším regionu skončila důlní činnost v padesátých letech a její opětovné otevření by bylo dnes neprůchodné pro následné škody v přírodě.
Po krátkém odpočinku u štoly pokračujeme nehezčím úsekem naší cesty. Okružní lesní cestou, pojmenovanou jednoduše Horní, ta obchází po vrstevnici celou zlatonosnou horu a v hloubce pod ní je vidět Turynský potok.
Patří rozhodně mezi nejhezčí lesní cesty u nás, a přestože je zaříznuta do velmi svažitého terénu a nelze z ní nikam sejít, tak ti nejodvážnější neodolali a houby k večeři si nasbírali. Ostatní alespoň obdivovali neskutečně krásně vybarvené muchomůrky červené. Okolí nabízí spoustu zajímavostí.

Také přírodních zvláštností, například
tento shluk chorošů.

Nyní již zbývá sejít k rozcestí Pod Drnkou, dojít k brodu přes Turynský potok, aby nás polní cesta táhlým stoupáním dovedla zase na náměstí v Jílovém.
Závěrem se můžeme trochu pochválit, po těch osmi kilometrech jsme podali docela slušný sportovní výkon na zdravém vzduchu. A to byl také náš cíl.

Mirek B.
Jiřina Zibková.